

vente Ændringsforslag, der forøger denne Udgift. Jeg er paa Forhaand mest tilbøjelig til at tro paa den sidste Mulighed.

Sluttelig vil jeg gerne have Lov til med et Par Ord at omtale Afgørelsen af Spørgsmaalet om Ministrenes Adgang til Bierhverv, som Fællesudvalget i Henhold til Grundlovens § 45 nu har truffet, og mit Partis Stilling til disse Spørgsmaal. Af de 29 Bierhverv, som Statsministeren havde tilladt Ministrene at beholde, har vi for vort Vedkommende ment, at de 16 faldt ind under, hvad der ifølge Loven af 16. Juli 1927 ikke kunde være Tale om, at Ministrene kunde bevare. Der staar som bekendt i Loven, at alle Hverv i offentlige eller private Virksomheders, Foretagenders eller Institutioners Tjeneste skal fratrædes, og der aabnes kun undtagelsesvis Adgang til at bevare Hverv, hvis Varetagelse ikke kan berede Vanskeligheder i Udførelsen af hans Embedspligt som Minister eller i hans Forhold til de forskellige Statsforvaltningsgrene. Jeg gør opmærksom paa, at det i Loven anvendte Kriterium altsaa ikke er, at Hvervene skal kunne bringe Ministeren i Modstrid med hans Embedspligt eller være uforenelige med hans Forhold til de andre Forvaltningsgrene, men blot dette, at Hvervet kan bringe Vanskeligheder i disse Forhold, hvilket jo i høj Grad indskrænker Arten af de Hverv, der kan blive Tale om „undtagelsesvis“ at indrømme en Minister.

Vi har ment, at der herefter ikke kunde være Tale om, at Finansministeren kunde sidde som Medlem af Bestyrelsen for Store Nordiske Telegraf-selskab, endda som Medlem valgt af Aktionærerne til at varetage Aktionærernes Interesser bl. a. overfor Staten. Vi anser det i det hele taget for det mest angribelige Hverv af dem, der er præsenteret os, og for fuldkommen utilstedeligt, selv om der overhovedet ingen Lovgivning fandtes om Ministres Hverv. Jeg har personlig haft Lejlighed til som Minister at forny en 20-aarig Koncession for Store Nordiske Telegraf-selskab, hvor der var overordentlig store økonomiske Interesser at varetage for Staten, hvilket man forstaaer, naar en Koncession, der er afsluttet 20 Aar tilbage, skal forlænges til igen 20 Aar frem i Tiden. Alene den aarlige Betaling for Arbejde, som Statstelegrafens skulde udføre for Store Nordiske Telegraf-selskab, skulde forøges med flere Hundrede Tusinde Kroner, og jeg spørger, med hvilken Tryghedsfølelse jeg som Minister for offentlige Arbejder skulde kunne have raadført mig med min Finansminister eller Statsminister om Fremgangsmaaden under

disse Forhandlinger med Selskabet, som baade var langvarige og vanskelige, raadført mig om, hvilke Krav der kunde fires paa, og hvilke Krav der maatte holdes fast paa, hvis min Finansminister eller Statsminister sad som Medlem af Kontrapartens Bestyrelse, forpligtet til at varetage de private Aktionærers Interesser mod Statskassen. Det var jo et rent Held for den nuværende Finansminister, Hr. N. Neergaard, at han netop i de Par Aar, da disse Koncessionsforhandlinger fandt Sted, ikke var Finans- eller Statsminister — at det samtidig var en Lettelse for de Embedsmænd, der paa Statens Vegne forhandlede med Selskabet, var den almindelige Opfattelse indenfor Embedskredse. Men selv om et saadant økonomisk Modsætningsforhold kulminerer under Koncessionsforhandlinger, er det jo stadig til Stede og har talrige Udløbere under hele Koncessionsperioden, og der var da ogsaa flere saadanne uløste økonomiske Tvistespørgsmaal, da jeg i Fjor gik af som Minister. Det er derfor en højst angribelig Dobbeltstilling, den højtærede Finansminister har staaet i fra 1920 til 1924 og nu siden December 1926, og jeg forstaaer meget vel, at den nuværende Regering under disse Forhold har været ganske ude af Stand til at gøre nogen som helst moralsk Indvending imod, at f. Eks. den ene af Nationalbankdirektørerne for nylig er indtraadt i Bestyrelsen for Det Forenede Dampskibsselskab — det sidste er jo ikke mere forkasteligt end det første. I det hele taget dækker den højtærede Finansminister ved sin Bibeholdelse af Stillingen i Store Nordiske en hel Del Bølgner af uheldig Art indenfor Administrationen, som væsentligst forsvares med, hvad Finansministeren selv mener at kunne tillade sig.

Vi har heller ikke ment, at Udenrigsministeren kunde bevare sit Bestyrelseshverv i Bikuben eller Trafikministeren sit i Fyns Diskontokasse. Sparekasseinspektører og Bankinspektører staar ikke saa stærkt, naar der i Sparekassens eller Bankens Bestyrelse sidder en Minister — dette er jo ikke Teori, Fortiden har givet advarende Beviser herfor. Af tilsvarende Grunde har vi ment, at Handels- og Søfartsministeren ikke kunde sidde i Bestyrelsen for Søfartsforsikringsselskabet „Baltica“ og Indenrigsministeren ikke i Ulykkesforsikringsselskabet „Absalon“ og Livsforsikringsselskabet „Hafnia“, som alle er statskontrollerede. Heller ikke har vi ment, at Handelsministeren kunde sidde som Statens Repræsentant i Københavns Telefonselskab, selv ikke efter